

Kinderen wel bezwaar

Als je over de 30 bent komt de vraag over kinderen vaak voorbij. Heb je kinderen? Ik roep dan altijd gelukkig niet. Dit om de vraag wil je kinderen te voorkomen.

Want geen kinderen willen als vrouw wordt snel als raar gezien. Ja ik ben ook apart maar ik moet gewoon niet aan kinderen denken. Laatst heb ik de vraag eens om gedraaid. Waarom zou je wel kinderen willen?

Het gezinsleven is duur. Kinderen vind ik te druk en soms zo irritant dat ik makkelijk kan weglopen maar op dat moment medelijden heb met de ouders.

Nee ik heb geen hekel aan kinderen. Er komen momenten voorbij dat ik smelt bij een baby dat ik niet geloofwaardig over kom als ik zeg ze niet wil. Uitspraken van kinderen kan ik erg om lachen en de glimlach van een kind is inderdaad het mooiste dat er is.

Maar kinderen van een ander zijn veel leuker. Andere keer irriteer ik me mateloos aan de kinderen om me heen. Dat ik even mijn dag niet heb en geen geduld. Weinig geduld heb ik al. Maar moeder ben je 24 uur per dag. Het is een dagtaak waar nooit een pauze aan zit en van dat idee word ik al moe. Levenlang zorgen, baart me nu al zorgen.

Nu kom ik thuis uit werk en kan doen en laten wat ik wil. Ik vind het al stressvol om te bedenken wat ik nu weer moet eten, laat staan als ik moet koken voor een heel gezin. Ik heb een vriendin die een dochter heeft en jonge nichtjes. Geloof me ik wil niet met haar ruilen. Het zijn lieve meisjes en met haar dochter kan ik heel goed opschieten. Maar als ik hoor dat ze ieder weekend haar nichtjes op bezoek krijgt denk ik help wat een nachtmerrie. Mijn weekend is heilig. Uitslapen of sporten. Lekker winkelen, stappen, koffie drinken. Geen kinderen toegestaan.

Dan komt er nog eens bij dat ik een vorm van autisme en ADHD heb. Dat gaat helemaal moeilijk worden. Niet omdat het ook erfelijk is

maar voor mezelf zijn het teveel prikkels. Als ik artikelen lees en presentaties hoor over moeders met autisme die vastlopen en moeite hebben om te functioneren dan snap ik het meteen en komt het me heel bekend voor. Ik vind het nu al lastig. Dus waarom zou ik eraan beginnen?

Wat is nu het aller moeilijkste? Mezelf te moeten verdedigen. Mensen denken te kunnen oordelen over jou als je er voor uit durft te komen dat je geen kinderen wil. Als je ze niet kan krijgen dan vinden ze het zielig. Het lijkt wel een eeuwig durende trend. Alsof je kinderen moet krijgen. En anders hoor je er niet bij. Ze begrijpen je niet als je ze niet wil. Al weten ze dat je autisme hebt, dan krijg je naar je hoofd, ach bij jou valt het toch wel mee? Je zal het vast wel kunnen. Met je eigen kinderen is het anders. Maar zo gauw ik geen kristallen bol zie die het bevestigt ben ik overtuigd van het tegendeel. Rammelende eierstokken zijn er nooit geweest.

Uiteraard twijfel ik wel eens. Wat als het een goede man is met wie je een kind wilt? Er zal nooit mamma tegen mij worden gezegd. Kinderen bieden je structuur. Maar die structuur zoek ik liever op een andere manier.

Maar dan loop ik weer een Action of andere winkel in met krijsende kinderen en dan denk ik ammenooitniet.

Wie probeer ik nu te overtuigen? Iedereen. Want ik ben al overtuigd als ik dit typ en terug lees. Maar denk na over iemand zijn wens. Ik hoop dat deze beslissing ook eens als verstandig word gezien. Want ook dit is niet uit de lucht gegrepen. Niet voor iedereen is het ouderschap weggelegd. Maar het beseffen en accepteren is ook een big deal. Want stel dat ik eraan begin en het is toch niks voor mij? Dan is er geen weg meer terug.